

ریحانه کریمی، کمک مربی ورزش محله سیدی، تلاش کرده خودش را به اطرافیان ثابت کند

یک دختر که فوتبال دوست دارد

۷

راه تجربه

دنبال کردن ورزش تادانشگاه

با آنکه علاقه زیادی به ورزش داشت، به هنرستان تربیت بدنی ترفت ورشته طراحی دوخت را برای ادامه تحصیل در دبیرستان انتخاب کرد. او با دلخوری ای که از صدایش پیداست، می گوید: خانواده ام معتقدند که از ورزش نمی توان درآمد کسب کرد. به همین دلیل هنرستان را انتخاب کردم. اما در کلاس، همه هوش و حواسم پی فوتبال بود. این جوان محله سیدی می گوید: از معلم هایم اجازه می گرفتم و از کلاس خارج می شدم. کلاس ادامه داشت و همه درگیر درس و بحث بودند اما من با دوستانم در حیاط مدرسه فوتبال بازی می کردم. چون عشقم فوتبال بود. درس هایم را در حد اینکه به پایه بالاتری بروم می خواندم. با این حال ریحانه، خیاطی و طراحی را دوست داشت و دوخت و دوز را برای دوری از لحظه های پر استرس و افسردگی اش انجام می داد؛ قصد ادامه تحصیل در رشته طراحی دوخت را ندارم. همین که گاهی برای کسب آرایش پشت چرخ خیاطی می نشینم، کافی است. می خواهم در رشته تربیت بدنی ادامه تحصیل بدهم. برای همین کتاب های این رشته را گرفته ام و مشغول درس خواندن هستم تا بتوانم سال آینده در کنکور شرکت کنم.

سمیرا منشادی عاشق فوتبال است و هر جاتویی ببیند، ناخودآگاه به سمتش می دود. در دوران تحصیل در مقطع متوسطه، با تیم مدرسه، مقام اول تا سوم مدارس آموزش و پرورش مشهد را به دست آورد و در لیگ دسته سه مشهد، سه سال مقام اول استان را کسب کردند. ریحانه کریمی قدوسی بیست سال دارد و تصمیمش را گرفته است تا در مسیر ورزشی پیشرفت کند. این دختر ساکن محله سیدی در تیم های سرخس، فولاد مشهد و سه سالی راهم در یکی از آکادمی ها، فوتبال بازی کرده است. اما به دلیل شکستگی استخوان ساق پا نتوانسته با این آکادمی ادامه بدهد. علاقه زیادی به مربیگری دارد و این روزها به عنوان دستیار مربی مشغول کار است. دوست دارد هر چه را خودش با تجربه آموخته است، به بقیه یاد بدهد. او در این سال ها استعداد های بسیاری در دختران دیده است و دوست دارد آن ها را تشویق کند: استعداد هایی که در مناطق حاشیه شهر زیادند و برخی از آن ها به دلیل کمبود امکانات ورزشی آن طور که باید، کشف نمی شوند.

فوتبال یا فوتسال؟

ریحانه گاهی فوتبال بازی می کند و گاهی فوتسال. از او می پرسیم کدام یک برایش جذابیت دارد؟ کمی تأمل می کند و ادامه می گوید: فوتبال هیجان زیادی دارد و انتخاب اولم است. هیجانی که در این رشته هست، فکر نمی کنم در رشته دیگری باشد. از نظر خیلی ها فوتبال جذاب ترین رشته ورزشی در دنیاست، ولی از نظر من فوتسال هم جذابیت های خاص خودش را دارد. از سویی خانواده ها به خاطر اینکه دخترشان در محیطی سرپوشیده بازی می کند، بیشتر تمایل دارند که فرزندشان در این زمینه فعالیت کند. کریمی هنوز در ذهنش فوتبال و فوتسال را مقایسه می کند: «باتوجه به محدودیت هایی که بانوان برای بازی در رشته فوتبال دارند، فوتسال برایشان راحت تر است. می توانیم راحت برویم سالن و تمرینات بدن سازی و تویی انجام دهیم. کم نیستند دخترانی که به فوتبال علاقه دارند اما به دلیل محدودیت هایی مثل دوری راه از زمین چمن مناسب به فوتسال روی می آورند. البته این را بگویم که این روزها تیم فوتسال بانوان کشورمان در سطح آسیا و بین المللی مطرح است و حرف های زیادی برای گفتن دارد.

نیاز نیست مثل پسر ها باشم

نه رفتاری پسرانه دارد و نه تیپ ظاهری و صحبت کردنش پسرانه است. وقتی موضوع را با او در میان می گذارم، می گوید: اوایل تصور می کردم که باید رفتار پسرانه داشته باشم. اما به مرور زمان متوجه شدم که باید خودم باشم. یک دختر که فوتبال دوست دارد. او معتقد است که در ورزش فوتبال، بانوان کمتر دیده می شوند و زمینه بازی برایشان کمتر فراهم است. در حالی که اگر شرایط مهیا شود، استعداد های بسیاری در شهر وجود دارد. ریحانه کریمی می گوید: من نتوانستم در آن دورانی که وقتش بود، رشد کنم و استعدادم به خوبی شناخته نشد. دوره سنی برای یک ورزشکار خیلی مهم است و اینکه در سن کودکی کسی استعدادتان را شناسایی کند. آرزوی ریحانه این است که می توانست در تیم های لیگ دسته یک بازی کند. بالیخندی که امید در آن موج می زند، می گوید: شاید کمی دیر باشد. اما تلاشم را می کنم تا بتوانم تیم را به لیگ دسته یک ببرم. این روزها به عنوان دستیار مربی فعالیت می کنم. می دانم که می توانم در مقام مربی، شاگردان خوبی پرورش بدهم.

در حد توانشان کمکش می کنند تا بتواند به خواسته اش برسد.

روزهای سخت خانه نشینی

رسیدن به چهارده سالگی برایش خاطره ای به یادماندنی شده است؛ چون هم زمان با ورود به این سن به طور حرفه ای فوتبال را شروع کرده است و در لیگ دسته سه نوجوانان و بعد هم جوانان انتخاب شده است؛ «فوتبال هیجان خاصی دارد. هنگامی که داخل زمین قرار می گیرم، هیچ هدفی جز برنده شدن ندارم. همه تلاشم را می کنم تا تیمی که در آن بازی می کنم، بهترین نتیجه را بگیرد.»

ریحانه به همراه آکادمی نامجو سه سال مقام اول استان (لیگ دسته سه) را به دست آورد اما آسیب دیدگی سدر اهش شد؛ سال ۱۴۰۱ بود که در بازی از سه قسمت ساق پایم شکست. بعد از اینکه پزشک معالجم گفت نمی توانم دیگر فوتبال بازی کنم تا مدتی افسرده شده بودم. من که هر روز در زمین تمرین می کردم، حالا باید می نشستم و با پای شکسته به بازی دیگر دوستانم نگاه می کردم. روزهای سختی بود؛ فیزیوتراپی و حرکت درمانی انجام می دادم تا بتوانم دوباره روی پا هایم بایستم. آن روزها همه حسرت می بردند که بهترین روز هایی را که می توانستم در فوتبال داشته باشم، از دست داده ام. او معتقد است در فوتبال به آنچه حقتش بوده، نرسیده و آن طور که باید دیده نشده است. یکی از دلایلی که همین آسیب دیدگی می داند. اما امیدوار است بتواند به عنوان مربی یا دستیار مربی راهش را در این زمینه ادامه بدهد.

عاشق فوتبال؛ چه سالی چه چمنی

دلش نمی خواهد دختران مستعد، دیر دنبال علاقه شان بروند و حسرت به دل بمانند. می گوید: به خودم که نگاه می کنم، می بینم در این سال ها کسی تشویقم نکرد؛ چون دختر بودم، برایشان باور پذیر نبود عاشق فوتبال باشم. اما ریحانه کریمی عاشق فوتبال بوده و هست. فرقی نمی کند که داخل زمین سرپوشیده باشد و اسمش فوتسال باشد یا در زمین چمن باشد و بگوید فوتبال بازی می کند. خاطراتش را که مرور می کند، نمی داند علاقه اش به فوتبال از کجا و چطور شروع شده است. در خانواده نه پدرش و نه هیچ کدام از اطرافیانش علاقه مند به فوتبال نیستند.

این دختر جوان فوتبال نیست این طور ادامه می دهد: کلاس سوم دبستان بودم که عضو تیم مدرسه مان شدم. قبل از آن هم خودم باتویی که داشتم در محیط خانه تمرین می کردم. در آن سال هایی که تحصیل می کردم، عضو ثابت تیم مدرسه مان بودم و مقام های مختلف تیمی را به دست آوردم. او با تیم والیبال و بسکتبال مدرسه شان هم به مقام دست یافته، اما علاقه اش به فوتبال بیشتر بوده است. بالاخره به پدر و مادر از این علاقه می گوید و در ابتدا با مخالفت هایی مواجه می شود. اما در نهایت،

